

19세 미만 구독 불가

DEFECTIVE

BANANA

*A love story
most anyone
most dramatically
tell a secret*

*Who's your
favorite actor?
The private
lives of movie stars
never fail to fascinate.*

*Kang Seohyuk
Back Ara*

Interview

재미와 소감
첫 만남의 기억
그미만의 매력은?

불량 바나나

꽃빈지 잠편소설

บานาน่าซัดซ็อง

<Defective Banana>

<불량 바나나>

วันจัดพิมพ์: 25 กรกฎาคม 2025

ผู้เขียน | Flower Ring

ผู้แปล | นักสืบผมแดง

สำนักพิมพ์ | YM Books

ISBN 9791132289708

หมายเหตุ เป็นการแปลอย่างไม่เป็นทางการ หากนิยายเรื่องนี้ได้รับลิขสิทธิ์แปล
ไทยอย่างเป็นทางการ ผู้แปลยินดีหยุดการเผยแพร่นิยายเล่มนี้ทันที

สารบัญ

ตอนที่ 1	7
ตอนที่ 2	15
ตอนที่ 3	23
ตอนที่ 4	32
ตอนที่ 5	40
ตอนที่ 6	48
ตอนที่ 7	57
ตอนที่ 8	66
ตอนที่ 9	74
ตอนที่ 10	81
ตอนที่ 11	89
ตอนที่ 12	97
ตอนที่ 13	105
ตอนที่ 14	113
ตอนที่ 15	121
ตอนที่ 16	129
ตอนที่ 17	136
ตอนที่ 18	143
ตอนที่ 19	151
ตอนที่ 20	160
ตอนที่ 21	168
ตอนที่ 22	177

ตอนที่ 23	186
ตอนที่ 24	193
ตอนที่ 25	201
ตอนที่ 26	209
ตอนที่ 27	216
ตอนที่ 28	224
ตอนที่ 29	232
ตอนที่ 30	240
ตอนที่ 31	248
ตอนที่ 32	256
ตอนที่ 33	264
ตอนที่ 34	273
ตอนที่ 35	280
ตอนที่ 36	288
ตอนที่ 37	296
ตอนที่ 38	305
ตอนที่ 39	314
ตอนที่ 40	322
ตอนที่ 41	329
ตอนที่ 42	337
ตอนที่ 43	345
ตอนที่ 44	352
ตอนที่ 45	361
ตอนที่ 46	367

ตอนที่ 47	375
ตอนที่ 48	383
ตอนที่ 49	391
ตอนที่ 50	399
ตอนที่ 51	406
ตอนที่ 52	413
ตอนที่ 53	420
ตอนที่ 54	427
ตอนที่ 55	435
ตอนที่ 56	443
ตอนที่ 57	450
ตอนที่ 58	459
เรื่องราวข้างเคียง 1	467
เรื่องราวข้างเคียง 2	475
เรื่องราวข้างเคียง 3	485
เรื่องราวข้างเคียง 4	492

ตอนที่ 1

เข้าตู่ที่ยังไม่มีแสงอาทิตย์ส่องฟ้า
อาราก้าวเข้ามาในสตูดิโออย่างเงิบเงียบ ก่อนจะหยิบพู่กันหลาย
ด้ามมาจัดเรียงไว้อย่างเป็นระเบียบที่มุมหนึ่ง
เธอร่างผ้าใบสีขาวสะอาดไว้บนขาตั้งภาพ นั่งลงแล้วยืดตัวบิดขี้เกียจ
ก่อนจะจับพู่กันแบนขนาดใหญ่ในมือแน่น
เธอรุ่มพู่กันลงในสีน้ำเงินแล้วลากยาวแต้มลงบนผืนผ้าใบที่ยังว่าง
เปล่า จากนั้นก็เติมสีม่วงและสีขาวลงไปซ้อนทับเพื่อเพิ่มมิติและความ
หลากหลายให้กับพื้นผิวของภาพ
เธอรวาดภาพอย่างต่อเนื่องตั้งแต่เช้ามืด ยาวนานถึงหกชั่วโมงโดย
ไม่หยุดพัก
ขณะที่กำลังจะหยุดพักในที่สุด โทรศัพท์มือถือที่วางไว้ห่าง ๆ ก็ดังขึ้น
อาจจะเป็นที่ดังฮือข่าบ้านโทรมา ปกติเธอชอบชวนอาราไปกินข้าว
ด้วยบ่อย ๆ เพราะบอกว่าเหงาเวลาอยู่คนเดียว
อาราร่างพู่กันลงแล้วหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาดูซึ่งอยู่บนหน้าจอ รอยยิ้ม

บางๆ ก็ผุดขึ้นที่ริมฝีปาก ไซ้จริง ๆ ด้วย

"คะ พี่"

- อารา! อยู่บ้านรีเปล่า?

เสียงของพี่สาวที่สูงกว่าปกติเล็กน้อยทำให้อารากะพริบตาเบา ๆ แล้วแนบหูเข้าไปใกล้โทรศัพท์มากขึ้น

"อยู่ค่ะ มีอะไรหรือเปล่าคะ? เกิดอะไรขึ้น?"

- เปล่า ๆ พี่แค่มาเที่ยวที่คังวอนโดแบบเดียวเองแต่ดันลืมไปเลยว่า
สั่งปุจดองซี่อิ้วเอาไว้วันละสิ! คนส่งของบอกว่าเอามาวางไว้หน้าบ้านแล้ว
อาราช่วยเอาเข้าตู้เย็นให้หน่อยได้ไหม?

"ไว้ นี่กว่าเรื่องอะไร ได้ค่ะ เดี่ยวหนูเก็บให้แล้วส่งข้อความไปนะคะ
เที่ยวให้สนุกค่ะ อย่าห่วงเลย"

- ขอบใจมากจ้ะ พี่สั่งไว้สองถึงเผื่ออาราด้วย เอาไปกินสักถึงนะ
เข้าใจไหม?

"ขอบคุณมากนะคะ จะกินให้อร่อยเลย"

- อ้อ พี่ก็ขอบใจมาก ๆ! อารา รักนะ~!

อาราลุกขึ้นยืน ถอดผ้ากันเปื้อนที่ใช้ทำงานวางไว้ที่มุมหนึ่ง เผยให้เห็นเสื้อกล้ามสายเดี่ยวสีขาวยาวเบาๆกับกางเกงขาสั้นที่สวมอยู่

ในชุดนั้นเอง เธอก็ออกจากบ้าน ก้าวขาไม่ถึงสิบก้าวก็เดินมาถึงหน้า
บ้านของพี่ดงฮีที่อยู่ข้าง ๆ

เธอมองกล่องโฟมใบใหญ่ที่วางอยู่หน้าประตูก่อนจะกดรหัสผ่าน
เพื่อเปิดประตูเข้าบ้าน จากนั้นเธอก็ก้มตัวลง หยิบกล่องขึ้นมาด้วยสอง
มืออย่างทุลักทุเลแล้วเริ่มเดินเข้าบ้าน

เธอลากลมหายใจอย่างเหนื่อยหอบเมื่อมาถึงห้องครัวแล้วก็วาง
กล่องลงตรงหน้าตู้เย็น

"อ๊วย หนักเป็นบ้า!"

เธอดึงชายเสื้อที่เล็กขึ้นจากแรงยกให้กลับมาเข้าที่แล้วนั่งยอง ๆ ลง
ฉีกเทปที่ปิดกล่องอยู่โดยรอบออกอย่างขยันขันแข็ง

เสียงฉีกดังขึ้นเป็นระยะๆ พอฉีกออกหมดแล้ว เธอก็เปิดฝาและมอง
ดูของข้างใน

กล่องโฟมเต็มแน่นไปด้วยถังพลาสติกขนาดใหญ่สองใบที่ถูกห่อด้วย
พลาสติกใส อารามองเข้าไปในตู้เย็นอย่างหนักใจ จากนั้นก็เสยผมยาว
ไปด้านหลังพลาฟิมพ์เบา ๆ กับตัวเอง

"ไม่มีที่ว่างเลย ทำไงดีล่ะ?"

ลองเหลือบตามองไปรอบ ๆ แต่ก็ไม่มีทางเลือกอื่น เธอจึงยืนแนบ
กับตู้เย็นแล้วเริ่มยกกล่องกับข้าวต่าง ๆ มาวางซ้อน ๆ กันทางหนึ่งเพื่อ
เคลียร์พื้นที่

"อยู่คนเดียวแท้ ๆ ทำไมถึงมีของกินเยอะขนาดนี้เนี่ย"

ในขณะที่เธอกำลังพึมพำพลาฟิมพ์จัดตู้เย็นอยู่นั่นเอง

คังซอฮยอก ลูกชายของพี่ตังฮีก็เดินออกมาจากห้องนอนด้วยสภาพ
เพ็งตื่น ผมเผ้ายุ่งเหยิง เดินจ้วเจียตรงมาทางห้องครัว

ชายหนุ่มที่สวมเพียงกางเกงขาสั้นเผยให้เห็นช่วงบนทั้งหมด ดิน
เข้าครัวในสภาพที่ยังลึ้มไม่เต็มตาพร้อมกับพูดด้วยเสียงแหบพร่าจาก
ความงัวเจีย

"คุณนายคิม... ช่วงนี้หายเจียบเลยนะ งอนหรือ?"

อาราตกใจจนแทบลึ้มหายใจ ดวงตาเบิกกว้าง เธอแข็งทื่อไปกับเสียง
แปลกหน้าแบบไม่ทันตั้งตัว ชายหนุ่มยังพูดต่อโดยไม่รู้ว่าว่ามีใครอยู่
ตรงนั้น

"คือผมยุ่งนิดหน่อย เข้าใจหน่อยนะ เดี่ยวต่อไปจะดูแลดี ๆ เลยนะ

หายโกรธเถอะ นะ?"

อาราคิดทันทีว่าเขาคงเป็นแฟนของพี่ตงฮี แต่พอจะเอ่ยปากทัก เธอก็นึกได้ว่าเสื้อผ้าที่ใส่อยู่นั้นบางเกินไปจนรู้สึกเย็น เลยรีบเบี่ยงตัวหลบไปด้านหลังตู้เย็น ทว่าในขณะที่เธอกำลังถอยตัวหลบ มือของเขาก็ยื่นมาจับเข้าที่หัวไหล่เปลือยของเธอไม่รู้ตัว

เธอตกใจจนต้องสะบัดมือเขาออกแรง ๆ แล้วถอยไปอีก แต่ชายหนุ่มก็ยื่นมือใหญ่มาอีกครั้ง ลูบไล้ไหล่และเอวเธออย่างนุ่มนวก่อนจะคว้าท่อนแขนไว้แล้วดึงตัวเธอออกมา

"คุณนายคิม! พี่งผมหน่อยสิ มองผมหน่อย"

อารายึดมือไว้ที่ลิ้นชักผักแน่น พยายามต่อต้านสุดแรง แต่สุดท้ายแรงดึงของเขาก็มากพอที่จะกระชากเธอให้ถลันเข้าไปในอ้อมอกของเขาเต็ม ๆ

"ว้าย!"

ในวินาทีนั้น ริมฝีปากของเธอก็ไปสัมผัสเข้ากับผิวกายแปลกหน้าของชายตรงหน้าอย่างนุ่มนวล ก่อนที่เธอจะสะดุ้งโหยงและรีบผลักอกเขาเต็มแรง แล้วในจังหวะต่อมาก็เผลอฟาดฝ่ามือลงที่แก้มของเธออย่างแรงโดยไม่ทันคิด

เสียง "เพียะ!" ดังสนั่นพร้อมกับที่หน้าของเขาสะบัดไปด้านข้าง

ซอฮยอกหันหน้ากลับมามาก่อนจะมองอาราด้วยสายตาดกตะลึง จากนั้นก็ค่อย ๆ ไล่มองเธอจากหัวจรดเท้า

ความเจ็บรอยตัวชั่วคราวก่อนที่เขาจะเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงหนักแน่น "คุณเป็นใครครับ? ที่ที่บ้านผมนะ"

อารายกมือปิดช่วงอกด้วยความระวังพร้อมตอบโต้กลับด้วยน้ำเสียงคมกริบ

"ผู้หญิงข้างบ้านค่ะ"

"ผู้หญิงข้างบ้าน?"

เขาเลิกคิดจ้องมองมาอย่างไม่ไว้ใจ ส่วนอาราก็ไม่ยอมแพ้ ส่งสายตากลับไปอย่างไม่ลดละ

แต่แล้วเธอก็เริ่มรู้สึกว่ายายคนนั้นดูเด็กเกินไปที่จะเป็นแฟนของพี่ดงฮี แวบหนึ่งเธอก็อดแปลกใจไม่ได้ หรือว่าพี่จะชอบเด็กรุ่นน้องขนาดนั้นกัน? ทว่าในวันอาทิตย์ถัดมา เธอก็ปลื้มใจขึ้นได้ หรือว่าเขาคือลูกชายที่พี่เคยพูดถึงบ่อย ๆ?

ลูกชายที่ยู่จนไม่เคยโผล่หน้ามาให้เห็นเลยนั่นนะ

"เอ่อ... ขอดถามหน่อยค่ะ คุณเป็นลูกชายของพี่ดงฮีรีเปล่า?"

คังซอฮยอกเงยบ่าไปชั่วขณะ ผู้หญิงตรงหน้าดูเด็กกว่าแม่เขาอย่างเห็นได้ชัด แล้วทำไมถึงเรียกแม่เขาว่า "พี่" กันนะ

ทันใดนั้นเขาก็นึกขึ้นได้ว่าตัวเองมีสถานะเป็นนักแสดงชื่อดัง เลยรีบยกมือปิดหน้าครึ่งล่างไว้ในทันที

อีกมือก็รีบเลื่อนขึ้นมากปิดหน้าอกที่เปลือยเปล่า

สายตาที่จ้องกลับมาแบบเฉียบคม กับน้ำเสียงเมื่อครู่ที่เอ่ยชื่อแม่ของเขาได้ถูกต้องทำให้เขาพอมั่นใจว่า เธอไม่น่าจะเป็นแฟนคลับคลั่งที่แอบลอบเข้าบ้าน ดูแล้วก็น่าจะเป็นผู้หญิงข้างบ้านอย่างที่เธอว่าไว้จริง ๆ

"ครับ ผมเป็นลูกชายของคุณดงฮี แต่คุณมาทำอะไรที่นี่ครับ"

"พี่เขาฝากให้มาช่วยค่ะ ถ้าไม่เชื่อจะโทรถามก็ได้ค่ะ"

"ฝากเหรอ?"

เขาเริ่มนึกออกว่าแม่เคยพูดถึงผู้หญิงข้างบ้านที่ยังสาวอยู่เหมือนกัน แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลาจะมานั่งนึกให้ละเอียด เพราะถ้าปล่อยให้สถานการณ์ตอนนี้ยืดยาวไปกว่านี้ เขาอาจถูกจำได้ และนั่นจะกลายเป็นปัญหาใหญ่มาก เขาต้องรีบหาทางไล่ผู้หญิงตรงหน้านี้ออกจากบ้านให้เร็วที่สุด

"ไม่รู้ว่แม่ขอให้ช่วยอะไรไว้ แต่ผมกลับมาแล้ว ฉันเช็ญกลับได้ไหม
ครับ? ผมรู้สึกไม่สะดวกใจเท่าไร"

อาราถึงกับอึ้งนิดหน่อย นี่มันอะไรกัน ท่าที่ดูกว้างสุด ๆ ฟังฮึ่มใช่
คนที่จะเลี้ยงลูกแบบตามใจไม่ว่าอะไรเลยสักนิด แล้วทำไมลูกชายถึงได้
พูดจาไร้มารยาทขนาดนี้?

ก็ใช่ ที่ตอนนี้ทั้งคู่อันคุษกัน ในสภาพที่ต่างคนต่างต้อง ใช้มือปิดบัง
ร่างกายตัวเองมันก็คงรู้สึกอึดอัดอยู่ไม่น้อย

แต่ถึงอย่างนั้น มารยาทหนึ่งก็ไม่มีเลยหรือ?

"หะ ฉันฉันทกลับก็ได้ แล้วฝากจัดการของนี่เองละกัน"

อาราพูดประซดเล็กน้อยก่อนจะเข้าไปที่กล่องโฟมแล้วหันหลังกลับ
ในขณะที่ยังใช้สองมือกอดอกแน่น เธอก็เดินจ้ำออกจากห้องครัวแล้ว
รีบใส่รองเท้าแตะเดินออกจากบ้านไปอย่างรวดเร็ว

ขอฮยอกมองตามเธออย่างเหม่อลอยก่อนจะค่อย ๆ ลดสายตามอง
ไปยังกล่องที่เธอทิ้งไว้ แล้วเหลือบลงมามองกางเกงตัวเองที่ตรงเป้าปูด
ขึ้นมาอย่างชัดเจน

"นี่ฉันเป็นอะไรของฉันทวะ?"

คังขอฮยอก เขาเป็นคนที่ม่ภาวะ "เสื่อมสมรรถภาพทางเพศ"

เขาเป็นคนที่ทั้งป่วยทางอารมณ์ที่ตั้งใจเว้นระยะห่างกับผู้หญิง และ
เป็นชายผู้ไม่เคยมีประสบการณ์กับเพศตรงข้ามมาก่อน

แต่ตอนนี้ เจ้าสิ่งที่อยู่ระหว่างขาของเขากลับกำลังตั้งมั่นขึ้นมาอย่าง
รุนแรงราวกับจะแทงทะลุกางเกงออกมาให้ได้ มันช่างดูไม่น่ามองเลย
สักนิด

เขาขมวดคิ้วแน่นอย่างไม่เชื่อสายตาตัวเอง แล้วเอามือจับข้างขอบ
กางเกงขาส้น ดึงออกเพื่อมองเข้าไปด้านใน

ท่อนเนื้อที่เต็มไปด้วยเส้นเลือดปูดพาดแน่นเปรี๊ยะที่ตั้งขึ้นมาอย่างชัดเจน แข็งแรงและทรงพลังจนเจ้าตัวเองยังรู้สึกกระอักกระอ่วน

ซอสยอกยื่นออกไปพักใหญ่เหมือนซ็อก เขาหลุดพูดคำหนึ่งออกมาเบา ๆ

"นี่ฉันไม่ใช่พวกไร้สมรรถภาพหรือวะ?"

ตั้งแต่สมัยมัธยมต้น หลังจากที่เขาเห็นพ้อมีชู้กับตาตัวเอง ความสนใจในเพศตรงข้ามของเขาก็หายไปหมดสิ้น

และไม่ใช่แค่หายไปธรรมดา แต่เขาไม่เคยรู้สึกต้องการทางเพศกับใครเลยสักคน ถ้าไม่จำเป็นจริง ๆ เขาก็จะเลี่ยงการแตะต้องร่างกายของคนอื่นด้วยซ้ำ

เขาเคยได้ยินคนพูดว่า "หน้าตาดีแค่ไหนก็เท่านั้น ถ้าเรื่องผู้หญิงยังเอาไม่อยู่" และนั่นก็ตรงกับพ่อของเขาที่เคยมีเรื่องผู้หญิงไม่เว้นแต่จะวัน เหตุการณ์นั้นกลายเป็นชนวนที่ทำให้พ่อกับแม่เลิกกรากัน

หลังจากรูปแต่งงานของพ่อแม่ที่เคยแขวนไว้ในห้องนั่งเล่นหายไป คำว่า "ความรัก" ก็กลายเป็นสิ่งที่เขาเบือนหน้าหนี บางทีอาจเพราะนิสัยขวางโลกของเขาด้วย ความรักมันสำคัญตรงไหนกัน

แม้แต่เวลาปลอบใจตัวเอง เจ้านั่นก็ดูจะไม่มีปัญหาอะไร แต่มันกลับหมดแรงทันทีที่มีผู้หญิงตัวจริงอยู่ตรงหน้า หดหัวเงียบเป็นเป่าซาก ไม่เคยยอมลุก

เขาจึงเลือกเก็บเรื่องนี้เป็นความลับ ใช้ชีวิตอยู่กับงานโดยไม่สนใจเรื่องความรัก

แล้วทำไมแค่เจอผู้หญิงข้างบ้าน อยู่ดี ๆ มันถึงตั้งเต็มสูบแบบนี้

ซอสยอกมองเจ้าท่อนล่างที่ตั้งเปรี๊ยะของตัวเองแล้วเผลอคิดถึงใบหน้าเมื่อครูของเธอขึ้นมาอีกครั้ง

เสื้อกล้ามสายเดี่ยวสีขาวยาว กางเกงขาสั้นผ้าฝ้ายสีชมพูอ่อน ผิว

ขาวนวลนุ่ม ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนแผ่ประกายเสน่ห์ บวกกับริมฝีปาก
อัมมุนออกสีแดงระเรื่อราวกับเพิ่งกัดไปเบา ๆ

กลิ่นหอมอ่อน ๆ แบบดอกไม้ปนกลิ่นหญ้าที่เธอทิ้งไว้ตอนชนกันยังไม่จางหายจากจมูก

แล้วตอนที่สัมผัสนุ่ม ๆ โดนเข้าที่หน้าอกเขาในช่วงพริบตา นั้น คงจะเป็นริมฝีปากของเธอ

พอคิดมาถึงตรงที่เธอตบหน้าเขาอย่างแรง เจ้านั้นก็ยิ่งแข็งขึ้นอีก
ระรัวเต็มอยู่ระหว่างต้นขาราวกับจะระเบิดออกมาให้ได้

เจ้าท่อนลำแข็งตั้งราวกับจะร้องขอให้ใครสักคนมาสัมผัสมันสักที
มันดูดกกลืนเลือดจากทั่วร่างกายร้อนฉ่าและเต้นตุบ ๆ อย่างบ้าคลั่ง

ขอหยอกใช้มือกำเจ้าสิ่งนั้นของตัวเองไว้เบา ๆ แล้วค่อย ๆ ลูบขึ้น
ลงซ้ำ ๆ

ไอลุ้นและแรงสั่นจากเนื้อสดที่เต้นตุบ ๆ ในอุ้งมือทำให้ฝ่ามือของ
เขารู้สึกร้อนวูบวาบราวกับจะโดนเผา

ตอนที่ 2

ความรู้สึกเร้าร้อนพลุ่งพล่านแบบนี้ เขาแทบจำไม่ได้แล้วว่ามันเกิดขึ้นครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่ สัมผัสที่ลึบขึ้นลงไปพร้อมกับภาพของผู้หญิงข้างบ้านในหัวช่างนุ่มแน่นจนทำให้ริมฝีปากเขาสั่นระริก

“ฮ่าา.....”

เขากำแท่งที่ตีสันตัวเต็มทีไว้แน่น เดินไปยังห้องน้ำ ยืนได้สายธารน้ำเย็น หายใจหอบถี่ก่อนจะเริ่มเคลื่อนไหวมืออย่างรวดเร็ว

“ฮ่า อืออ ฮึก....”

ความรู้สึกเสียวซ่าจนแทบคลั่งทำให้ร่างกายทั้งตัวเกร็งแน่นเต็มที ความร้อนวูบวาบที่แผ่ซ่านทำให้กล้ามเนื้อหน้าอกพองตัวขึ้น ส่วนจู่ก็ขยายตัวจนเหมือนจะแตกออก พร้อมกับแข็งแรงขึ้นและใหญ่ขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

ไม่เคยมีครั้งไหนที่จดจ่อคิดถึงใบหน้าของใครขนาดนี้แล้วช่วยตัว

เองด้วยความรู้สึกเสียวซ่าที่พุ่งพล่านจนแทบคลั่ง รู้สึกหลงใหลอย่างสุดขีดจนไม่สามารถควบคุมสติได้

แค่นี้ก็ถึงดวงตาสีแดงของเธอที่ดูเข้มขลัง และริมฝีปากสีแดงระเรื่อของเธอที่จินตนาการว่ากำลังสัมผัสกับจู๋ของเขาและปล่อยน้ำขาว ๆ ออกมาก็ทำให้ลมหายใจติด

เขาร้องครางเสียงแหบพร่าดิบ ๆ ขณะถูกความสุดยอดที่ควบคุมไม่ได้โอบล้อมไว้ พร้อมกับขยับมือเร็วขึ้นเรื่อย ๆ

“ฮ่า... เวิร์ธ...”

ด้วยใบหน้าสีแดงก่ำและขมวดคิ้วแน่น ร่างกายส่งเสียงครางอย่างคร่ำครวญออกมาก่อนที่เขาจะปล่อยน้ำขาวขุ่น ๆ ลงสู่พื้นห้องน้ำ

“ฮ่า... ชิบหาย...”

ด้วยความตื่นเต็นจนไม่อยากจะเชื่อ เขาปล่อยลมหายใจหอบหายใจแรงออกมาอย่างไม่หยุดหย่อน

เหมือนถูกคลื่นยักษ์ซัดจนร่างกายเกร็งเต็มที่ กล้ามเนื้อก็สั่นระริกไปหมด

ซอฮยอกหลับตาแน่น ดวงตาแดงก่ำ ยังคงค้างอยู่ในท่านั้น ก่อนจะยิ้มอย่างไร้สติ ดึงมุมปากขึ้นอย่างแผ่วเบา

นี่มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่วะเนี่ย

สติแทบหลุดเพราะความตื่นเต็นที่เกิดขึ้นตอนนี้ถึงผู้หญิงข้างบ้าน

เขาโดนสัญชาติญาณพาไปจนเผลอช่วยตัวเองไปแล้ว

หัวใจยังเต้นแรงเหมือนจะระเบิดออกมา เส้นสายตาก็ร้อนผ่าวจนแทบจะลวกตา

เพื่อจะช่วยให้ร่างกายที่ร้อนรุ่มสงบลง เขาต้องยืนอยู่ใต้ฝักบัวให้น้ำไหลผ่านตัวอยู่นานทีเดียว

หลังจากออกจากห้องน้ำ ซอฮยอกก็เดินไปหยิบโทรศัพท์มือถือที่วางไว้ข้างเตียงแล้วกดโทรหาเบอร์ที่บ้านที่คิดว่า ‘คุณนายคิม’ ทันที เพลงใหม่ของวงไอดอลที่เขาเคยได้ยินอยู่บ้างดังขึ้นเป็นเสียงรอสาย และไม่นานก็มีเสียงคุ้นเคยตอบรับมา

- ไง ลูกแม่

“คุณนายคิม ตอนนี้อยู่ไหน?”

- ทำไม่ถึงถามแบบนี้ล่ะ?

“ก็มีผู้หญิงข้างบ้านมายื่นทำอะไรอยู่หน้าตู้เย็นบ้านเรานะสิ”

- อ้อ ๆ นั่นนะ ปุดองชีอิ้ว แม่ฝากให้เธอเอาไปใส่ตู้เย็นให้นะ! อ้าว? เดี่ยวนะ ลูกอยู่บ้านหรือ?

“ใช่ กลับมาตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว”

เสียงตะโกนลั่นของดงฮีดังออกมาจากปลายสายเหมือนจะตกใจมาก

- อะไรนะ! เมื่อคืนหรือ?!

ซอฮยอกยกโทรศัพท์ออกจากหูเล็กน้อยแล้วเอากลับมาแนบใหม่ก่อนจะถามด้วยน้ำเสียงน้อยใจ

“แล้วแม่หายไปไหน ไม่แม่แต่จะเตรียมข้าวให้ลูกชายสุดที่รักเลย?”

- ตายจริง! ถ้าจะกลับบ้านก็บอกกันก่อนสิ หรืออย่างน้อยก็บอกทีหลังว่ามาแล้ว! แม่ไม่รู้อะไรเลย ออกมาเที่ยวกับเพื่อนที่คังวอนนะ!

“คังวอนหรือ? แล้วจะกลับมาเมื่อไหร่?”

- ก็น่าจะพรุ่งนี้เย็นนะ แล้วลูกล่ะ จะอยู่ถึงเมื่อไหร่?

“กะว่าจะอยู่อีกสักพัก แต่... คุณนายคิม ผู้หญิงข้างบ้านเนียเข้าบ้าน

เราตามใจชอบแบบนี้ไม่เป็นไรหรอก”

- ไม่เป็นไรหรอก ก็เพราะลูกทิ้งบ้านไปอยู่นอกบ้านไกลๆ ลูกไม่ห่วงแม่ที่อยู่คนเดียวบ้างเลยเหรอ ฮึ่ม? ถ้าไม่มีบ้านข้าง ๆ นะ แม่คงตายอย่างเหงา ๆ ไปแล้วเมื่อปีที่แล้ว รู้บ้างไหม?

“ก็บอกแล้วไงว่าให้มาอยู่บ้านผม”

- อี๊! ไม่เอา! แม่ก็ชอบบ้านของแม่แบบนี้แหละ!

เมื่อฤดูหนาวปีที่แล้ว ดงฮี้เคยติดอยู่ในห้องน้ำโดยไม่มีโทรศัพท์มือถือ ชั่งตัวเองอยู่นานทั้งวันท่ามกลางอากาศหนาวจัดและหิวโหย สุดทำยาราวซึ่งอยู่ข้างบ้านก็ช่วยชีวิตเธอไว้โดยบังเอิญ

หลังจากวันนั้น ดงฮี้ก็รักและไว้ใจอาราเหมือนผู้มีพระคุณถึงชีวิต ไม่เคยหวงอะไรอีกต่อไป แถมยังบอกรหัสเข้าบ้านให้ด้วย

“ไม่สิ แต่แม่ไม่คิดหรอกว่าบอกรหัสเข้าบ้านแบบนี้มันไม่ดี”

- นั่นไม่ใช่บ้านลูกนะ บ้านแม่ละ ถ้าจะบ่นก็ย้ายมาอยู่ด้วยกันไปเลย! เขาเป็นว่าหาข้าวกินเองด้วย อย่าทำบ้านรก แล้วแค่นี้ละ

เสียงตัดสายอย่างไม่ใส่ใจดังขึ้น ซอฮยอกจึงเดินกลับเข้าไปในครัวอีกครั้ง มองดูปูดองซีอิ๊วที่ผู้หญิงข้างบ้านวางทิ้งไว้แล้วก็เปิดตู้เย็นดูอีกทีสลับกันไปมา

เขาขมวดคิ้ว ดูหน้าผาก ก่อนจะควักโทรศัพท์ออกมาโทรหาคุณนายคิมอีกครั้ง

“คุณนายคิม ตู้เย็นไม่มีที่ใส่เลยนะ”

- อะไรนะ? ทำไมใส่ไม่ได้ล่ะ? จัด ๆ เขาเองสิ

เสียงไฟเลียวรถระพริบ ‘ติ๊ก ตอก ตึก ตอก’ ดังลอดผ่านโทรศัพท์มาเบา ๆ

“น่าจะพอใส่ได้กล่องหนึ่งนะ แล้วอีกกล่องล่ะ ทำยังไง?”

- ยังอยู่สองกล่องเลยหรือ? เอ้อ สงสัยอาราจะลืมหีบกลับไปแหละ

“อารา?”

- ใช้สิ! จันทอนนี่ลูกเอาอีกกล่องไปให้เธอที่ข้างบ้านเลย

“อะไรนะ ให้ผมเอาไปให้เธอเองเนี่ยนะ?”

- เออ! ก็ลูกอยู่นั่นไง! แม่ต้องขับรถนะ จันแค้นี่นะ!

“คุณนายคิม เดียวก่อน—”

ติด

เสียงตัดสายอีกครั้ง ซอฮยอกจ้องมองกล่องปูดองตรงหน้าอย่างเหม่อลอยแล้วถอนหายใจพร้อมยื่นพิงสะโพกข้างหนึ่ง

“เฮ้อ...”

มาคิด ๆ ดูแล้ว มันอาจจะเป็นโอกาสดีด้วยซ้ำ โอกาสที่จะลองก้าวข้ามบาดแผลในใจเกี่ยวกับเพศตรงข้ามเสียที

ตั้งแต่สมัยเรียน เขามักตีตัวออกห่างจากผู้หญิงทุกคนที่พยายามเข้ามาใกล้

รู้อะไรเกี่ยวกับฉันนักหนาถึงได้ทำตัวร้อนรนแบบนั้น?

ก็อีกนั่นแหละ มองกันแค่รูปลักษณ์ภายนอกอีกแล้วสินะ

ผู้หญิงที่มอบของขวัญสารภาพรักร้องให้ฟูมฟายขอร้องให้เขาใจอ่อน เขาไม่เคยลังเลที่จะปฏิเสธทั้งหมด

แม้กระทั่งตอนเซ็นสัญญากับต้นสังกัดในฐานะนักแสดง เงื่อนไขแรกสุดที่เขาต้องการก็คือต้องมีสิทธิ์เลือกบทเองเท่านั้น

แม้แต่ผลงานของผู้กำกับชื่อดังที่ได้รับผ่านผู้จัดการ เขาก็ปฏิเสธทั้งหมดหากนักแสดงร่วมเป็นผู้หญิง โดยไม่แม้แต่จะเปิดดู

บางทีเพราะเหตุนี้เขาจึงเริ่มเป็นที่รู้จักในบทบาทการแสดงแนวอาชญากรรม ระทึกขวัญ และนัวร์ และในที่สุดก็กลายเป็นนักแสดงแฉี่

กชั้นตัวแทนแห่งวงการ

แต่ทุกครั้งทีกลับบ้านหลังใช้เวลาทำมกลางเสียงเชียร์ของแฟน ๆ และช่วงเวลาชีวิตอันหรูหรา เขากลับต้องเผชิญกับความว่างเปล่าอย่างไม่รู้ตัว มันคล้ายกับความเหงา แต่ลึกกว่านั้น เป็นความรู้สึกที่ว่างเปล่าที่กัดกินภายใน

แม้จะทำงานหนักและได้รับการยอมรับ มีแฟน ๆ มากมายคอยสนับสนุนอยู่เสมอ แต่ดูเหมือนว่ายังขาดอะไรบางอย่าง บางสิ่งที่ทำให้หัวใจเต้นแรงอย่างบ้าคลั่ง

เขาเริ่มคิด หรือว่าเป็นเพราะเขาไม่เคยมีประสบการณ์รักแบบชายหญิง? สิ่งที่เขากำลังตามหาอยู่อาจจะเป็นความรู้สึกแบบนั้นก็ได้

และมันก็น่าอับอายเหลือเกินที่ในฐานะนักแสดง เขาต้องเสแสร้งแกล้งทำเป็นไม่เป็นไร แกล้งปฏิเสธทั้งที่ตัวเองไม่สามารถรู้สึกถึงอารมณ์ลึกซึ้งได้จริง ๆ

ยิ่งความคิดพวกนี้ยิ่งฝังแน่น เขาก็ยิ่งรู้สึกอับยศกับตัวเองที่ไม่สามารถแข่งตัวต่อหน้าผู้หญิงได้

แต่ว่าวันนี้ กับผู้หญิงข้างบ้านคนนั้น เจ้านั้นของเขากลับแข่งตัวขึ้นมาอย่างเป็นทางการเป็นครั้งแรกในชีวิต

อารมณ์และความรู้สึกทางร่างกายที่เธอมอบให้มันแตกต่างจากใคร ๆ อย่างสิ้นเชิง ความเสียวซ่าที่เกิดขึ้นขณะช่วยตัวเองโดยจินตนาการถึงเธอนั้นมันเหลือเชื่ออย่างน่าหลงใหล

ถ้านี่แหละคือความรู้สึกระหว่างเพศชายหญิง มันก็น่าจะลองดูสักครั้งเพราะมันรู้สึกดีจริง ๆ

ก่อนอื่น เขาจำเป็นต้องไปพบผู้หญิงข้างบ้านคนนั้นอีกครั้ง อาราคคนที่อยู่ในเหตุการณ์ เพื่อหาคำตอบให้ได้ว่าอะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้เขา

สามารถแข่งตัวได้

ผู้หญิงคนนั้น เธอเป็นใครกันแน่ถึงได้เปลี่ยนแปลงเขาไปได้ขนาดนี้? หรืออาจจะเป็นเพราะกลิ่นหอมที่ลอยออกมาจากเธอกันแน่?

หลังจากล้งเลอยู่ครู่หนึ่ง เขาก็หีบหมวกเก็บสีกาสาวมลึกลงเพื่อปิดบังตัวตนในฐานะนักแสดงพร้อมกับหนีบกล่องปุดองไว้ที่เอวอย่างแน่นหนา

จากนั้น เขาสวมรองเท้าแตะ เปิดประตูหน้าแล้วก้าวยวบ ๆ ตรงไปยังบ้านข้าง ๆ ซึ่งอยู่ห่างออกไปเพียงสิบก้าว

ดังต๋อง

เมื่อเสียงกอดอดดังขึ้น เสียงใส ๆ ของเธอก็ดังผ่านลำโพงเล็ก ๆ ออกมาอย่างรวดเร็ว

- ค่ะ ใครคะ?

ขอขยอกกระแอมในลำคอเบา ๆ ก่อนจะค่อย ๆ เอ่ยปากพูด

“ผม... ผู้ชายข้างบ้านครับ”

หลังจากความเงียบผ่านไปไม่กี่วินาที น้ำเสียงของเธอก็ดังกลับมาอีกครั้ง แต่ไม่เหมือนก่อนหน้านี้ เป็นน้ำเสียงเรียบเฉยไร้อารมณ์

- มีธุระอะไรหรือเปล่าคะ

“อะแหม่ม... คุณนายคิม... เอ่อ คุณแม่บอกให้ผมเอาปุดองมาให้ครับ”

เขาพูดกลางยื่นกล่องปุดองขนาดใหญ่ไปจ่อไว้หน้ากล้องอินเตอร์คอมอย่างจงใจให้เห็นชัด ๆ แล้วหญิงสาวก็ตอบกลับด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูไม่ใส่ใจนัก

- ค่ะ วางไว้หน้าประตูเลยก็ได้ค่ะ

ขอขยอกชะงักไปเล็กน้อย เขาก็ดริมฝีปากเบา ๆ ภายใต้อีกหมวกพร้อมครุ่นคิดอยู่อึดใจ

เขาจะวางไว้แล้วกลับไปเฉย ๆ ตามที่เธอพูดไม่ได้ ถ้าอยากเจอหน้ากันตรง ๆ ก็ต้องหาเหตุผลสักอย่างให้ได้

“พื้นมันดูสกปรกนิดหน่อยนะครับ ไม่ทราบว่าคุณออกมาจับเองได้ไหม”

- อ่า... ัจั้้น รอสักครู่ นะคะ

ไม่นานนัก อาราก็ออกมาที่หน้าประตูโดยสวมเสื้อสูทสีเทาทับไว้ โบหน้าของเธอมีแววไม่ค่อยเต็มใจเท่าไรขณะเงยหน้ามองเขา

“ขอบคุณนะคะ ผากขอบคุณพี่สาวด้วยค่ะ บอกว่าเดี๋ยวจะกินให้อร่อย”

เธอรับกล่องปุดองพร้อมเหย้าขอบคุณสั้น ๆ แล้วทำท่าจะเปิดประตูทันที แต่ในจังหวะนั้นเอง ซอฮยอกก็ยื่นมือไปจับขอบประตูไว้ก่อน รั้งไว้ไม่ให้ปิดลง

ตอนที่ 3

เมื่อเจอการกระทำที่ไม่คาดคิดของชายหนุ่ม อารากิพูดด้วยน้ำเสียงไม่สบอารมณ์ว่า

“ช่วยเอามือออกจากประตูหน่อยได้ไหมคะ”

ทันใดนั้นเอง ชายหนุ่มที่ยังคงจับประตูไว้ไม่ปล่อยก็พูดด้วยน้ำเสียงสุภาพซึ่งต่างจากตอนที่อยู่หน้าตู้เย็นโดยสิ้นเชิง

“เมื่อครู่ผมลงไปหน่อยเลยยังไม่ได้ขอโทษอย่างเหมาะสม ต้องขอโทษจริง ๆ ครับ”

ได้ยินเช่นนั้น อารากิเหลือบตามองเขาอย่างไม่พอใจ

เขายังไม่ได้ขอโทษเลยไม่ใช่หรือ จะบอกว่าไม่ได้ขอโทษ “อย่างเหมาะสม” ได้ยังไงกัน

“อ้อ ค่ะ ๆ”

เธอตอบสั้น ๆ ก่อนจะพยายามปิดประตูอีกครั้ง แต่ชายหนุ่มยังไม่ยอมปล่อยมือพร้อมกับถามขึ้นมาอีก

“ขอโทษนะครับ พอดีจะบอกได้ไหมว่าใช้น้ำหอมอะไร”

จากที่เขาคิดวิเคราะห์หัดดูแล้ว ก็น่าจะเป็นกลิ่นหอมมันเองที่กระตุ้นร่างกายเขาได้ ซอฮยอกจึงถามอย่างไม่ยอมแพ้ ถ้าหากมันเป็นเพราะกลิ่นหอมจริง ๆ เขาก็อยากจะพกกลิ่นนั้นติดตัวไว้เสมอ เพื่อจะได้เอาขนาดแผลในใจและใช้ชีวิตอย่างภาคภูมิ จะได้เล่นบทรอแมนติกที่แฟน ๆ อยากเห็นได้ด้วย

ด้วยความหวังเต็มเปี่ยม เขาจึงเผื่อรอคำตอบของเธออย่างกระวนกระวาย หญิงสาวขมวดคิ้วแน่นก่อนจะมองเขาอย่างเย็นชา แล้วตอบเรียบ ๆ

“ฉันไม่ได้ใช้น้ำหอมนะคะ”

แปลก... ก็มีกลิ่นหอมนี่นา...

ซอฮยอกเกาหัวเบา ๆ แล้วถามต่ออีกครั้ง

“จ้ะ... แซมพูที่ใช้ล่ะครับ?”

“นี่... ทำไมถึงถามอะไรแบบนี้ได้อยู่ได้คะ?”

กลิ่นที่เขาได้กลิ่นจากเธอเป็นสิ่งเดียวที่สามารถกระตุ้นร่างกายของเขาได้ มันต้องเป็นกลิ่นนั้นแหละ ไม่มีทางอื่นแล้ว เขาต้องรู้ให้ได้ว่ากลิ่นนั้นคืออะไร

“ก็กลิ่นคุณนะครับ มันหอมมากจริง ๆ ผมเลยอยากรู้ว่ามันคือกลิ่นอะไร บอกได้ไหมครับ? ถือว่าเป็นเพื่อนบ้านกัน”

เธอเบือนสายตาไปทางอื่น กลอกตานิดหน่อยอย่างเหนื่อยใจ ก่อนจะอมอ้าปากพูดแบบไม่เต็มใจ

“จ้ะ... รอสักครู่จะคะ”

อาราที่อุ้มกล่องปุดองกลับเข้าไปในบ้าน ปราบกฏตัวอีกครั้งในเวลาไม่นานพร้อมกับขูดแซมพูหนึ่งขวดในมือ

ที่จริงแล้วเธอไม่ได้คิดจะให้เขาเลยแม้แต่นิดเดียว แต่พอคิดถึงที่
คงฮี้แล้วก็ไม่รู้สึกเสียตายอะไรขึ้นมาอย่างประหลาด จึงยื่นให้แบบใจดี

“ฉันมีอีกขวด เหน็นไปใช้ก็แล้วกันคะ”

“เอาจริงหรอครับ? คุณให้ผมจริง ๆ เหนอ?”

“ไม่ได้มีความหมายพิเศษอะไรหรอกนะคะ แค่ได้ปูดองแล้ว เลยให้
ไว้ใช้กับพี่ตงฮี้นั่นแหละ”

“งั้นผมก็ไม่เกรงใจแล้ว ขอขอบคุณมากครับ”

เขารับขวดแชมพูไว้ด้วยสองมือแล้วพลิกซ้ายพลิกขวาดูราวกับจะ
อ่านข้อความส่วนผสมหรืออะไรสักอย่างอย่างจริงจัง ไม่ใช่ว่าเขาให้ของ
เสีย ๆ หาย ๆ ไปเสียหน่อย

อารามองเขาด้วยสีหน้าแข็ง ๆ ก่อนจะรีบตัดบทอย่างรวดเร็ว

“คะ งั้นกลับไปได้แล้วนะคะ”

จากนั้นก็ปิดประตูลงฉบับอย่างไม่ลังเล

ซอฮยอกที่ยืนอยู่เพียงลำพังในโถงทางเดินอันเงียบสงบ ก็มั่งมั่ง
ขวดแชมพูอย่างครุ่นคิด พยายามอ่านยี่ห้ออย่างตั้งใจ แต่ก็พลันนึกขึ้น
ได้ว่านี่ไม่ใช่เวลามัวแต่จ้องขวดแชมพูจึงรีบหมุนตัวกลับไปยังบ้านของ
ตัวเองทันที

เมื่อกลับเข้าบ้าน ซอฮยอกรู้สึกเหมือนหัวใจเต้นแรงขึ้นเรื่อย ๆ ด้วย
ความเร่งรีบ

ทันทีที่นั่งลงบนโซฟา เขารีบเปิดฝาแชมพูแล้วเอามุกเข้าไปสูดกลิ่น
เต็ม ๆ พร้อมกับรูดขอบกางเกงขาสั้นลงมาเล็กน้อยแล้วมองไปยังช่วง
ล่างของตัวเองด้วยความเจียมจั้น

เวลาผ่านไปเล็กน้อย เขามวดคิ้วแน่นอนก่อนจะปล่อยางขอบกางเกง
กลับไปแล้วขำขวดแชมพูใส่โถ้อย่างหงุดหงิด

“โอ้เว้ย!”

เจ้านั้นยังคงนอนหมดแรงอยู่ระหว่างต้นขาเหมือนไม่รู้ร้อนรู้หนาว ทำให้เขาทั้งคู่รู้สึกอับอายและโกรธไปพร้อมกัน

“บ้าชิบ! แล้วมันเป็นเพราะอะไรกันแน่วะ ถ้าไม่ใช่เพราะกลืนแล้วมันเพราะอะไร?”

เขาถอดหมวกที่ใส่อยู่โยนทิ้งอย่างหัวเสีย แล้วเอามือถูหน้าแรง ๆ อย่างหมดหนทางกับร่างกายของตัวเอง

หลังจากนั่งเสียบก้นแน่นอยู่ครู่หนึ่ง ซอฮยอกก็ฟิงหลังลงบนพนักโซฟาแล้วหลับตาแน่น

เพราะนี่เป็นครั้งแรกจริง ๆ ที่เขาสามารถเกิดอารมณ์ขึ้นมาได้เพราะใครคนหนึ่ง

เพื่อหาสาเหตุให้ได้ ซอฮยอกจึงพยายามรวบรวมสมาธิทั้งหมดระลึกถึงเหตุการณ์เมื่อครู่

เขาได้กลิ่นหอมชวนสบายใจจากเธอในตอนที่ร่างของเธอชนเข้ามา หลังจากนั้นก็สบตากับดวงตาสีน้ำตาลอ่อนของเธอ และ... โดนตบเข้าที่แก้มซ้ายหนึ่งขาด...!

“เป็นไปได้!”

ซอฮยอกเบิกตากว้าง พรวดลุกขึ้นจากโซฟาอย่างตกใจ

“ที่ฉันเกิดอารมณ์เพราะโดนผู้หญิงคนนั้นตบนั้นหรือ?”

เขาก็หันมามองช่วงล่างของตัวเองด้วยสีหน้าเหลือเชื่อแล้วพึมพำกับตัวเองขณะที่กระพริบตาถี่รัว

“เฮ้ย... แกบ้าไปแล้วหรือ? นี่ถึงขั้นเพี้ยนไปเลยใช่ไหม?”

เย็นวันต่อมา ดงฮี้กลับถึงบ้านพร้อมกับกระเป๋าดินทางและเรียก
ลูกชายเสียงดัง

“คังซอฮยอก แม่กลับมาแล้วนะ!”

ซอฮยอกได้ยินเสียงแม่ก็รีบเดินออกมาที่หน้าประตู ยืนกอดอกทำ
เอวอย่างมีจุดมุ่งหมาย แล้วพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“คุณนายคิม... ลองตบผมที่หนึ่งได้ไหม”

“ว่าไงนะ?”

คำพูดแปลก ๆ ของลูกชายที่อยู่ดี ๆ ก็มาขอให้ตบเอาดี ๆ ทำเอา
ดงฮี้งุนงงจนกะพริบตาปริบ ๆ คิดว่าตัวเองหูผาด

“ผมอยากโดนตบสักทีนะ”

“อยู่ ๆ แม่จะตบลูกทำไม?”

ซอฮยอกยืนตัวตรงเตรียมพร้อมรวากับนักรบ พร้อมกล่าวต่อด้วย
ท่าที่ราบเรียบ

“คุณนายคิม ผมว่าที่ผ่านมามีอะไรหลายอย่างเกินไป ถ้าได้
โดนสักทีผมน่าจะรู้สึกดีขึ้น ช่วยตบผมทีเถอะนะ แค่นี้เดียว”

“ลูกไปกินอะไรแปลก ๆ มารึเปล่าเนี่ย... นี่! หายหัวไปหลายเดือน
กลับบ้านแล้วมาขอให้แม่ตบนั้นหรือ? แต่เอาเถอะ! อย่างน้อยก็สำนึก
ผิดใช่ไหม หะ?”

ความโมโหพุ่งขึ้นถึงขีดสุด ดงฮี้ปล่อยกระเป๋าดินทางทิ้งแล้วตรง
เข้ามาฟาดหลังลูกชายดังเพี้ยะๆๆ อย่างสะใจ

“โอ๊ย! อ้าก! บอกว่าให้ตบแค่นี้เดียวไง! โอ๊ย! ดูจากแรงที่ใช้แล้ว คุณ
นายคิมคงจะมีอายุยืนอีกเป็นร้อยปีแน่ ๆ อ้าก!”

ซอฮยอกที่ได้ในสิ่งที่ต้องการ นวดแผ่นหลังตัวเองไปพลางแต่ก็ยัง

ไม่ยอมแพ้ เขาก็หันหน้ามองช่วงล่างของตัวเองอีกครั้ง

ทว่าเจ้านั่นกลับไม่มีทีท่าจะขยับตอบสนองใด ๆ เขาจึงตัดสินใจยื่น
แก้มซ้ายออกมาอย่างตั้งใจพร้อมปลุกปั้นอารมณ์แม่ให้ระเบิดอีกรอบ

“จันครวณี่ช่วยตบหน้าผมทีหนึ่ง ขอแบบเน้น ๆ แค่นี้เดี๋ยวนะแม่
อย่าตบส่ง ๆ”

“ไอ้ลูกบ้านี้! บ้าไปแล้ววรีง!”

ดงสีมองลูกชายอย่างเหลืออดก่อนจะฟาดมือลงบนแก้มเขา เพี้ยะ!
อย่างแรง จากนั้นซอฮยอกก็รีบก้มลงมองช่วงล่างของตัวเองอีกครั้ง...
เจียบสนิท

เขาใช้มือเสยผมอย่างหงุดหงิดก่อนจะพึมพำกับตัวเอง

“ไม่ใช่แบบนี้หรือ? ถ้าไม่ใช่แบบนี้ แล้วมันอะไรกันแน่? บ้าเอ๊ย จะ
บ้าตาย!”

ดงสีที่ยืนงงอยู่ข้าง ๆ มองลูกชายอย่างไม่เข้าใจก่อนจะตบมือดัง
แปะ! เหมือนจะเรียกสติ

“นี่! ไอ้ลูกชาย! เป็นบ้าอะไรของแกเนี่ย? สติยังอยู่ไหม แล้วที่พูดว่า
‘ไม่ใช่’ เนี่ย มันหมายความว่ายังไง?”

“อ่า ๆ มันก็มีเรื่องอะไรนิดหน่อยนะแหละ”

ซอฮยอกรีบเปลี่ยนสีหน้าเป็นปกติแล้วโผล่เข้ามาอดแม่แน่น

“ว่าแต่เที่ยวคังวอนสนุกไหม? ปล่อยให้ลูกอยู่คนเดียวแล้วแอบไป
เที่ยวกับไอ้หนุ่มไหนมาล่ะ?”

ดงสีเบ้หน้า บิดตัวออกจากอ้อมกอดของลูกชายแล้วลากกระเป๋า
เดินทางอย่างรำคาญ

“หนุ่มบ้าหนุ่มบออะไร ไม่มีทั้งนั้นแหละ! หลบไป ฉันทนเหนื่อยจะตาย
อยู่แล้ว”

“ได้คุณนายคิม เจอกันทั้งที่ ทำไมถึงใจร้ายแบบนี้ล่ะครับ?”

ดงฮีไม่ตอบอะไร เดินฮึดฮัดเข้าไปในห้องพร้อมโยนกระเป๋าถือลงข้างเตียง จากนั้นก็ตรงดิ่งเข้าห้องน้ำเพื่อชำระล้างความเหนียวล้าจากการเดินทาง

หลังจากอาบน้ำเสร็จ เธอออกมาเห็นกระเป๋าเดินทางของตัวเองถูกลูกชายลากเข้ามาวางไว้ให้แล้วจึงนั่งลงที่พื้นเพื่อเริ่มจัดของ

เมื่อจัดทุกอย่างเสร็จเรียบร้อย ดงฮีที่เหนียวล้าจนแทบขยับไม่ไหว ก็ทิ้งตัวลงบนเตียงอย่างหมดแรง แล้วตะโกนออกไปยังด้านนอกห้อง

“ลูกแม่ แม่ขออนอนก่อนนะ!”

“แล้วมีอะไรล่ะ?”

“จะสั่งอะไรก็ได้ หรือไม่ก็เอาปุ่ดของออกมากินเอง รู้จักดูแลตัวเองหน่อย”

“ลูกกลับมาทั้งทีจะนอนเลยหรือ?”

“بابอ เดี่ยวอีกไม่กี่วันก็กลับไปแล้วไม่ใช่หรือ? แม่เหนียวจะตายอยู่แล้ว วันนี้อยามาพูดด้วยเลย อ่า ง่วงงง!”

“ก็ได้ครับ เจอกันพรุ่งนี้ พักผ่อนเถอะ”

ซอฮยอกนั่งบนโซฟาในห้องนั่งเล่นโดยไม่ได้กินข้าวเย็นพร้อมกับจมอยู่ในความคิดอย่างเคร่งเครียด

ความจริงข้อหนึ่ง เขามีอาการแข็งตัวเพราะผู้หญิงข้างห้อง

ความจริงข้อสอง แต่มันไม่ใช่เพราะกลิ่นหอม

ความจริงข้อสาม ดูเหมือนจะเกิดขึ้นตอนที่เธอตบหน้าเขา

ความจริงข้อสี่ หมัดของคุณนายคิมใช้ไม่ได้ผล อาจเพราะเป็นคนในครอบครัว?

ไม่ว่าอย่างไรคำตอบทั้งหมดอยู่ที่ผู้หญิงข้างห้อง ต้องกลับไปหาเธอ

อีกครั้งและค้นหาเหตุผลที่แท้จริงให้ได้ว่าจะอะไรทำให้เขาเป็นแบบนี้
พอได้ข้อสรุป ซอฮยอกก็ลุกจากที่นั่ง เดินตรงดิ่งเข้าไปในครัว
เพื่อจะได้มีข้ออ้างไปหาเธออีกครั้ง เขาคิดว่าอย่างน้อยควรเอาอะไร
ไปให้สักอย่างจึงเริ่มรี้อค้นหาของที่พอจะมอบให้ได้

พลิกไปพลิกมาทั่วครัว สุดท้ายเขาก็พบไวน์เต็มตู้ในชั้นวางฝั่งหนึ่ง
แล้วรอยยิ้มก็ค่อย ๆ ฟูขึ้นบนใบหน้า

ไวน์ที่เขาเคยเป็นพรีเซ็นเตอร์เมื่อฤดูใบไม้ผลิที่ผ่านมา รสชาติก็ถือว่า
ใช้ได้ เธอน่าจะชอบ

เขาหยิบไวน์ขวดหนึ่งขึ้นมาในมือแล้วสวมหมวกเก็บปัสต้าที่วางทิ้ง
ไว้แน่นลงบนศีรษะอีกครั้ง จากนั้นก็ทำหน้ามุ่งมั่น เดินออกจากประตู
เหมือนกำลังจะขึ้นเวทีโชว์สำคัญ

ดิ่งด่อง

- ใครคะ?

“อืม ผมเอง ลูกชายบ้านข้าง ๆ ครับ”

ดูเหมือนจะเป็นเวลาค่าที่พระอาทิตย์ลับขอบฟ้าไปแล้ว เสียงเธอที่
แหลมคมดังผ่านลำโพงตัวเล็ก

- มีธุระอะไรตอนนี้คะ?

“ขอบคุณสำหรับแฮมพูมากเลยครับ ผมเลยแวะมาจะเอาอะไรให้
สักหน่อย”

พูดจบ ซอฮยอกก็ชูไวน์ไปที่หน้ากล้องอินเตอร์คอมอย่างเต็มตา แต่
เสียงเธอปฏิเสธทันที

- ไม่เป็นไรค่ะ ไม่ต้องให้ก็ได้

น้ำเสียงเหมือนบอกว่า “ไม่ซื้อหรอก” ด้วยความเด็ดขาดที่ตัดสินใจชัดเจน ทำให้ซอฮยอกขมวดคิ้วเล็กน้อย แต่เขาไม่ยอมถอย จึงรีบคิดหาข้ออ้างใหม่

“เอ่อ จริง ๆ ผมมีเรื่องจะปรึกษาเกี่ยวกับแม่ครับ”

พอพูดถึงเรื่องพี่สาวด้วยน้ำเสียงจริงจัง อาราก็ก้ามด้วยความตกใจเล็กน้อย

“เรื่องพี่ดงฮีเหรอ?”

- ครับ

เรื่องอะไรที่ต้องปรึกษาเกี่ยวกับพี่นะ?

อาราเกาเบา ๆ ที่แก้ม ก่อนจะคิดอยู่สักครู่แล้วตอบสั้น ๆ

“จ้ะ รอสักครู่นะ”

อาราสวมเสื้อยืดทับเสื้อแขนกุดออกมา แล้วขมวดคิ้วมองเขาที่ยืนอยู่ตรงหน้า

ถึงบอกว่ามีเรื่องจะปรึกษา แต่เขายังคงสวมหมวกเก็บสีดำปิดหน้าครึ่งหนึ่งไว้อยู่เหมือนเดิม